

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

§. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

§. I.

PRIMA difficultas est, quod in eo quiete Orationis modo, in qua anima nec meditatur, nec ratiocinatur, videtur nihil fieri; sed amitti tempus, quod vtilius expenderetur in virtutum actionibus exercendis. Ad quam difficultatem respondet: In eo orandi modo non solum nō prætermitti fieri aliquid; sed potius multum fieri: & ut S. Bernardus ait, hoc Officium esse *Ad Tract. de negotium negotiorum*; & operum maximum o- Monte Dei pus, de quo David dixit, *vacate & videte, quām Psal. 59. de suauis est Dominus*; & S. Augustinus: *otium San. Ciuit. Dei* quām quārit charitas veritatis. Ex actibus autem, quos anima ibi facit, satis apparet, eam non otia- ri: quamuis enim cessent intellectus discursus circa particularia mysteria: non tamen cessant affe-ctus voluntatis in conspectu Dei, quem fidei ocu-lis aspicit; nunc enim reuerentiam ei exhibet, nūc admiratur ob ea, quā Deus illi reuelat de se ipso ac suis perfectionibus; interdū gratias agit, inter-dū gaudet, quōd illū videat, seq; in eius cōspectu: sicut homo aliquis manet corā alio, quē valdē a-mat, magnūq; sentit ex eo solatiū; alias se ipsum, volūtātē omnē, & omnia sua eidē Deo offert; pe-titq; in primis dari sibi se ipsum, deinde eius dona: nō vt in illis conquiescat, sed vt per ea tanquā per gradus ad ipsum concendet; aliquando cor suum breuibus, imò nullis verbis aperit: Deus enim sta-tim capit egeni necessitatem; si vel se eoram ipso constituat, (sicut facit pauper collocans se coram diuite, nihil loquendo: eius enim necessitas & in-digentia satis loquitur) exspectans Dei miseri-cordiam

Hh

cordiam

cordiam cum plena suæ voluntatis resignatione: quamuis tali visitatione indignum se iudicet: aliias denique se componit iuxta vários affectus, ac sensa, quæ Spiritus sancti vniuersitudo suggerit, qui præcipuus est huius facultatis Magister, iuxta illud S. Dionysij ad S. Timotheum: *conuerte ad te radium.* ex quo admiranda illa unio prouenire solet, quam idem sanctus *ignoti cum ignoto* appellat: quod est supremum mysticæ Theologiarum: quam unionem, quia non est expertus, non satis poterit explicare, sed eam nunc insinuasse sufficiet.

SE D hinc secunda oritur difficultas, quod enim quis, meditatione prætermissa, exspectet, donec Deus loquatur aut inspiret, aut aliquid reuelet, videtur quodammodo tentare Deum, & error affinis deceptioni Illuminatorum. Ad hoc respondetur: Orationem sine mentis discursibus, & per solos affectus, cum sit supremum culmen huius Exercitij, non inueniri in Tyronibus, nisi speciali Dei motione ad eam præueniantur; aut in ijs, qui longo tempore meditationibus se exercuerunt: ex quibus transeunt ad hunc Orationes quietæ modum, lumine, quod ipse Dominus communicauit, & adhuc communica. Quare quod quis tunc abstineat à rationationibus circa res particulares pertinentes ad ipsas Dei perfectiones, aut ad nostram reformationem, quæ alio tempore fieri potuerunt; non est censendus Deum tentare: vnumquodque enim exercitium exigit suum tempus; quemadmodum etiam in meditatione non semper est petitio, nec semper gratiarum actio. Cum igitur ad hunc orandi modum non peruetariatur, nisi per Dei vocatio-

sationem: placet illi, ut vocatus, exerceat se tunc
temporis, non desiderandis, aut exspectandis re-
uelationibus; sed agnoscenda diuina eius præsen-
tia, & exercendis in eius conspectu prædictis af-
fectibus. Nec ullam hoc cum Illuminatorum
rebus affinitatem habet: illi enim omnia ex arro-
gantia & superbia faciebant; nec vocati à Deo,
nec dispositi ac præparati, ut oportebat: ac pro-
pterea in illo Orationis modo Deum tentabant:
nihil enim intelligebant; sed omnino distracti,
tempus ibi consumebant; nec fructum ullam ad
morum reformationem ex eo hauriebant. Modus
autem hic Orationis ad contrarium omnino im-
pellit; & nisi hoc adsit, non patet ad illum acce-
sus; & qui illum aggreditur, nec tam in fructu
percipit, non tolerat illum; potius à se repellit;
ac, ut arrogantem, reprehendit: non enim potest
cum tutâ quiete, & absque reprehensione iusta
ante Deum comparere; qui eius spiritui repu-
gnat: spiritui scilicet puritatis & sanctitatis,
reformationis & subiectionis, quæ diuinæ volun-
tati debetur.

Si dñ statim occurrit tertia difficultas, eò quod
non sciatur, quando haec via tenetur ex Dei vo-
catione, & non ex parua humilitate, & cupidita-
te iucunditatis ac dulcedinis Dei, qua etiam amor
proprius alitur & fouetur: sed respondeatur ex
effectu tanquam vestigio quodam, quod mo-
odus hic orandi relinquit, agnoscí, eum esse Dei:
quemadmodum ex fructibus dignoscitur arbor.
Nam modus hic quando rectus est, & à bono spi-
ritu prouenit, cor ipsum colligit ad Deum, molle-
facit, subiicitq; eius ordinationi; illudq; impellit;

Hh 2 vr re

vt re ipsa Deo tradat, quidquid ille petierit dese,
suis delitijs, commodis, & honore: intelligens,
quod, qui tantum obtinet, vt Deum sibi habeatur
amicum, valde multum acquirat: pro quo si dede-
rit omnia quae possidet, commodo satis precio
eum acquisuerit: nam qui dederit Deo quidquid
ipse petierit: confidenter poterit ab eo petere,
quod sibi maximè expedit; inclinat quoque fico-
rantem, vt studeat assimilari exemplari perfe-
ctionis ipsius Christi Domini, nominatum in sui
ipsius contemptu, & vniuersali proprietatum vo-
luntatum abnegatione, & fidelissima ipsius Dei
voluntatis executione. Qui hos effectus & alios
similes in se ipso experietur, tutus esse potest,
quod sit à Deo modus ille orationis, qui ad eos
extimulat & impellit.

S E D statim locum habet quarta difficultas:
deprehenditur enim, eos qui hanc viam tenent,
occultè, & minimè id sentientes, aut cogitantes,
inaniter extolli, præferentes se ordinariū me-
ditandi modum tenentibus. Ex quo prouenit, vi
pertinaciter modo illi adhærescant, nolentes sub-
iijcere se iudicio superiorum, suorumque directo-
rum, quos vident contrarium sentire, quam ipsi
quia se existimant spirituales, ac propterea se
posse omnia iudicare, & à nemine debere iudica-
ri. Sed facile huic difficultati respondeatur. Hu-
iusmodi, & quoscunq;e alios defectus in tenen-
tibus modum hunc orationis obseruatos, non ab
ipso modo, sed ab imbecillitate, in dispositione
aut imperfectione ipsius orantis (qui corrigi &
emendari debet) prouenire: non tamen propterea
modum ipsum esse damnandum: Nam similes de-

fectus

& inten-
ritur
inuen-
plure
do, ill-
tunc
rum
aliqui
in ea-
res,
modi
proh-
causa
taler
tur a
Deu-
& tie
Qua-
riut
exis-
ritu-
run
que
pro
re
co
bu
eiu
sp
ex
na

fectus accidere solent vtentibus ratiocinatione,
& interdum quidem maiores, nam & ibi facile o-
ritur vanitas ex præclara aliqua in ratiocinando
inuentione: non tamen propterea quod vñus aut
plures abutantur aliquo mentalis orationis mo-
do, ille censendus est malus, aut deserendus: nam
tunc etiam ipsæ meditationes, & Sacramento-
rum frequētia essent omittendæ, propterea quod
aliqui eis abutantur, aut potius propter defectus
in earum vsu admissis. Ex quo fit, quod si Superio-
res, aut qui tales orantes dirigunt, eum orandi
modum prohiberent. illi censerentur rei, nisi tali
prohibitioni parerent: Et tamen nisi probationis
causa, non possent Superiores tuta conscientia
talem prohibitionem facere: cum & ipsi tenean-
tur animas per viam spiritus dirigere, per quam
Deus illas dicit, & illi proficiunt, & multi san-
&ti eam tenuerunt, ac tenent, vt prædictum est.
Quam diu tamen Superiores id non prohibue-
rint, non erunt illi rei, si eo modo vtantur: aut
existiment, se posse iudicium ferre de rebus spi-
ritualibus, quas ipsa experientia melius didice-
runt; quam qui talem experientiam non habent:
quemadmodum non est damnandus Iurisperitus,
Propterea q[uod] existimet, se melius posse iudicium fer-
re de rebus, quarum notitiam suo labore & studio
comparauit, quam qui tali studio nunquam incu-
buit: neq[ue] est contra humilitatem Dei, quod quis
eius dona agnoscat, vt ait Apostolus: a nos non ^{a 1. Corint. 2:}
^{12.} spiritum huius mundi accepimus, sed spiritum qui
ex Deo est, vt sciamus, que à Deo donata sunt
nobis.

Ex his abundè satis fit quintæ difficultati,
Hh 3 quod

quod scilicet multi adeò se huic orandi modo tradant, ut quasi in continua sint ecstasi, oblitii obligationum charitatis & Obedientiae, & verè mortificationis, ac solidarum virtutum acquirendarum, solum contenti, quòd quasi versentur in nuptijs, indulgentes sibi dulcedine talis Orationis: ideoque retento nomine spiritualium viorum, substantiam vitæ spiritualis non curant. Ex quo etiam prouenit, ut alij subtrahant se ab agendo cum proximis, & iuuandis animabus, ut semper sint suæ Orationi immersi; ex qua, quòd non videntur ratiocinatione, non eliciunt veritates, quas possint proximis, quibuscum agunt, propone: quod totum repugnat ei Instituto, cuius scopus est, hac ratione proximos iunare. Item alijs eundem orandi modum tenentibus vires corporis debilitantur, quæ essent ad satisfaciendum statu & Officij sui obligationibus necessariae.

Sed huiusmodi defectus verè ex ipso modo Orationis proueniunt, sed ex imprudentia, ac discretionis defectu eo modo vtentium: qui propterea corrigi debent & moneri. quòd si contenti sint eo solo, quòd sint intra se recollecti, non verò studeant mortificationi, alijsque virtutibus acquirendis: verè decipientur; & nisi modum ponant, sequentemdent, suspecta haberi potest talis recollectio, nec diu in ea perdurabunt: quamuis, quòd aliqui sint defectus, non est tantopere mirandum: cùm omnes aliquos habeant, etiam, qui benè alias habent. Ex quo fit, ut cùm charitatis aut Obedientiae, aut Officij necessitas exigit, ut agatur cum proximis: ipsamēt contem-

platia

platio tales exstimumlet & ad id præstandum impellat, quemadmodum Sanctus Gregorius, & *In id Tob 7.* Sanctus Bernardus dicunt: & experientia ipsa si dormiero, docet in ijs, qui suam Orationem benè instituunt, dicam: quan- Sed ubi non sunt eiusmodi necessitates, aut obli- do confur- gationes Obedientiæ, nec sanitas corporis lædi- gam. Serm. tur: non est malum Deo hoc modo Orationis *52. in Cantl.* vacare, iuxta regulam S. Augustini: otium san- *Lib. 19. dō* cillum quærerit charitas veritatis; negocium iustum *Ciuit. Dē* suscipit necessitas charitatis: quam sarcinam si *cap. 19.* nullus imponit, intuendæ vacandum est verita- ti. Quapropter poterit quis huic Orationis & contemplationis modo se tradere, postquam O- bedientiæ & charitatis obligationibus satisfe- cerit; salua etiam corporis sanitatem: nam si vi- res corporis debilitarentur, quod eo uti nesci- ret; aut nimium illum continuant, aut ex capitib debilitate pergere non posset: merito deberet à tali modo abstinere, etiamsi ipse modus ex se talem debilitatem non adferret: cum alias mi- nus hic defatiget ac debilitet, quam ille, qui fie- per mentis ratiocinationem. Ac propterea San-cti, qui hunc modum tenebant, diutius pote- rant in Oratione perdurare. Quod si in tali modo non plures habentur conceptus; acqui- runtur tamen plures virtutes, quæ Deo magis placent: cuius auxilium tempore necessi- tatis experiuntur. nec illis nocet, non atten- disse tunc, ut singulares conceptus inueni- rent, quod alio tempore fieri potest; & præ- stat magnum furorem & spiritum ex Oratione haurire, ut exprimere possint, quod alias senserunt ac perceperunt.

S E X T A difficultas est, quod hic Orationis modus ita hominem ad se trahit, ut videatur omnis deuotio ad Sanctos, & antiquas receptasq; Orationes vocales euanescere: ideoque negligi petitionem rerum necessiarum pro Ecclesia, & rebus particularibus. Ad quod respondet: haec reuera non euanescere; sed potius pluris aestimari, tanquam media, per quæ tales peruererunt ad id, quo magna quiete fruuntur. Et cum alij aptiores sint ad vocales Orationes, quam ad métalia exercitia; ideoq; eas suadent illis spirituales Magistri ita alij è contra minus habent Orationis vocalis, quæ tanquam medium est ad internam deuotionem inflammandam.

2.2. q. 83. a. 12 ideoque S. Thomas ait: eam cum non est in præcepto, debere interrumpi ac cessare, quando animus iam sentit se inflammati: expedit enim obtento iam fine frui, non hærendo multum in medijs. Vnde videmus, multos viros prouectæ & excellentis virtutis non adeo hærere in Orationibus vocalibus, atque alias incipientes, aut ipsos metu, cum incipiebat: non quod eas spernant, aut pauci faciant; sed quod ad corda sua ad Deum eleuanda, non multum opus habeat motuus huiusmodi externis. Et de P. nostro Sancto Ignatio refertur in eius vita, quod non posset in Officio recitando progredi, propter copiosam, quam habebat cum Deo D. N. communicationem; & quod eius socij impetraverint à Summo Pontifice dispensationem, ut intermittere illud possit, eò quod totam ferè diem in eo consumeret, hærens in singulis ferè verbis, ut visitationi Dei locum daret: & quam diu illud dicere ex obligatione tenebatur, necesse fuit ei satisfacere,

etiam

etiam si tota die in eo occuparetur: alioquin irre-
sentia fuisset, & ingratitudo citò se ab eo expe-
dire. Quare, ut aures Deo ipsi præberet, & inter-
nis sensis attendcret, vocalem orationem cum le-
gitima facultate reliquit; non tamen mentalem;
qui etiam non totum tempus impendebat, vt alijs
quoque obligationibus satisfaceret. Nec tamen
in hoc Orationis modo omittuntur Petitiones;
sed potius non petendo, occulto quodam modo
plus petitur; quia eo tempore occupatur orans in
re magis Deo grata; ac proinde melius impetra-
tur quod petitur, quia dantis Domini voluntas
magis ad dandum allicitur. Et cum Deo notæ sint
illæ necessitates, & animus serui sui, earum repa-
rationem optantis, nec tamen expressè tunc pe-
tentis, vt totus in eo, quod ipsi placet, occupetur;
ac diuinæ eius prouidentiæ confidens, curat eis
tanquam ad se pertinentibus in tempore pro-
spicere: quemadmodum solent Domini, fidelem
aliquem famulum habentes, qui magno cum a-
more ipsis seruit, attendere vt etiam ipso non pe-
tente, eius, & ad ipsum spectantium necessitati-
bus subueniant: maximè cùm ad aliquid expressè
petendum alia sint tempora; illud verò non sit
aptum ad expressam petitionem. Siquidem spiri-
tuales Magistri communiter dicunt: quando Deus
cum benedictionibus dulcedinis aliquem præue-
nit, excipiendam tales visitationem cum humi-
litate: nec ad alios conceptus, aut affectus diuer-
sos diuertendum, etiam si in specie boni esse vi-
deantur: hostis enim semper conatur nos decipe-
re; & ijs, quæ nobis dantur, defraudare; aut ipsa
nostra ignorantia eisdem nos spoliabit, sub præ-
textu

Hh 5

textu

textu gratia tunc agendi, aut magna quædam pro
hoc vel illo petendi : quod licet in se bonum sit,
non tamen expedit eo tempore fieri, quo Deus
vocat & impellit ad aliud.

§. II.

SEPTIMA difficultas est, quod hic orandi
modus videatur hominem retrahere à com-
muni Institutione circa modum orandi, quem
P. noster S. Ignatius tradidit, Doctoresque com-
muniter commendant ; ac proinde divisionem
quandam inter eiusdem communitatis homines
efficit, his hanc viam, illis illam tenentibus. Sed
facilis est ad hanc difficultatem responsio, dici-
mus enim: hunc modum potius favere communi-
nam, cùm Dominus noster speciali suā inspira-
tione ad hunc non impellit, à communi inchoan-
dum est, à quo alter hic modus oritur : median-
te enī meditatione quies obtinetur contem-
plationis. Et author Exercitiorum ex speciali gra-
tia ab eis ascendit ad hunc modum, cùm de
eo dicatur : potius se habebat paſiuē fruendō
sibi oblatis ; quām actiue quārendo per
ratiocinationem, vt aliquid inueniat : qui
iam tunc quiescebat, quasi qui ambulando ad
terminum peruenisset. Quamuis autem com-
munis orandi modus debet ordinariē omnibus
proponi : si tamen Dominus noster aliquem sta-
tim in initio ex speciali favore collocet in o-
ratione quietis, debet ea via iuuari : & eadem
ratione ijs, qui per aliquot annos in ratiocinatio-
nibus & meditationibus sunt versati, beneque
profe-